

Radicale vernieuwing zorg

Ondersteund door

Ogen op de brand, hoofd koel, rug recht en let op je koers

Geplaatst op 12 mei 2020

Ken je collega's!

In de rubriek 'Ken je collega's!' vind je blogs en interviews waarin je kennis kunt maken met (toekomstige) collega's van de studenten [Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®](#).

Mijn dochter Hanna van 7 kijkt de laatste tijd graag naar Bibi. Bibi is een jong meisje dat vlogt over hoe je slijm maakt, hoe je pepermuntjes maakt van poedersuiker en hoe het is als je een beugel krijgt. Nu wil Hanna dus een beugel. Desnoods van haar zakgeld.

Ook ik heb een lievelingsvlogger de laatste tijd. Ze heet Lia de Jongh (59), bestuurder voor Topaz en 'thuiswerker'. Uit het niets heeft ze zich ontpopt als één van de meest ontwapenende vlogsters van deze tijd. Om de drie/vier dagen spreekt ze mij en al mijn collega's toe vanuit haar huiskamer of een kamertje boven (ik heb tot dusver twee kamertjes ontdekt, geloof ik). En elke week zie ik haar haren langer worden. Net als de mijne. Want niemand kan naar de kapper. En al had het gekund, dan had Lia er vermoedelijk de tijd niet voor genomen. Waar ik me druk maak om de lesstof van groep 4 (planeten, spellingsregels en de tafels tot 10) en de toenemende eenkennigheid van mijn zoon van 3 die niet meer verder komt dan het tuinhek, maakt Lia zich druk om de veiligheid en het welzijn van de 1000 bewoners en hun families en de 1900 medewerkers van Topaz. Ga er maar aan staan. 'Het is simpel', zegt ze, 'ogen op de brand, hoofd koel, rug recht en let op je koers. Dat zei mijn schoonvader altijd. Hij was officier bij de marine.'

Met samengeknepen billen keek ik vlog na vlog, en steeds kwam het geruststellende bericht: we hebben nog geen Corona. Maar vorige week viel het Zwaard van Damocles: een aantal bewoners bleek besmet.

SHIT! Echt toch... het kon haast niet uitblijven. Het is zó venijnig. Lia vertelt me hoe graag ze ernaartoe wilde om te steunen en hoe ze werd teruggefloten door de artsen. 'Doe het niet!', zeiden ze. Hetzelfde zei Lia kort daarvoor nog tegen mij en al mijn collega's vanaf een beeldscherm: 'Ik weet dat je wilt helpen, maar als je hier niet MOET zijn, blijf dan thuis.'

Ze vertelt me hoe tegennatuurlijk het voelt om familie weg te moeten houden bij hun dierbaren. Ja, bizar... al jarenlang hebben we de ietwat malle term 'familieparticipatie' in de zorg en nu hebben we een 'anderhalvemeter-maatschappij' en dus 'anderehalvemeter-familieparticipatie'. Want reken maar dat er participatie is. Participatie is een duur woord voor dat je samen optrekt. Me dunkt dat er samen wordt opgetrokken. Het vraagt de nodige creativiteit, maar de voorraad creativiteit blijkt, anders dan de voorraad beschermende middelen, onuitputtelijk. Hoogwerkers, plexiglas, balkonsessies, online, offline, *whatever it takes*. Maar leuk is het niet... Het is een duivels dilemma: knuffelen (= blootstellen) of beschermen (= isoleren).

Lia ligt er wakker van. Dat snap ik wel. Het zijn nogal keuzes. Een grote verantwoordelijkheid. Net als bij al mijn collega's die het leven en de zorg in de verpleeghuizen draaiende houden. Het klinkt misschien raar, maar ik kom er graag... in verpleeghuizen. Er heerst een bepaalde sfeer... mensen zorgen voor elkaar. Er is veel liefde. Nu natuurlijk ook, misschien nog wel meer dan normaal. Moet je je voorstellen hoe het dan is als iemand toch besmet blijkt te zijn. En vergis je niet... herstellen van Corona als iemand oud en kwetsbaar is kan, maar de kans dat iemand binnen 2 of 3 dagen overlijdt is minstens zo groot. Mijn collega's doen er alles aan om bewoners te beschermen. Ze houden van die mensen. Ik stel me zo voor dat het is alsof je voor iemand aan het zorgen bent, terwijl je weet dat er een sluipschutter verscholen ligt in de bosjes... en dat terwijl de families en de hele maatschappij gespannen met je meekijken.

Lia heeft nog nooit zo hard gewerkt. Dat werd ook weleens tijd, zei ik. Ze kan nog wel lachen hoor! Gelukkig. Elke dag start ze samen met nog een stuk of 13 collega's met een crisisoverleg: wat is de stand van zaken? Trekken onze collega's het nog? Wat hebben ze nodig? Hoe zit het met de voorraad beschermende middelen? De beschikbaarheid van tests? Zijn er verdenkingen? Besmettingen? En zo ja, weet iedereen wat ze te doen staat? Contact met familie, rust bewaren, protocol uitvoeren. Ogen op de brand, hoofd koel, rug recht en let op je koers...

Of ze ook nog een beetje kan ontspannen? De sportschool is dicht, ze zit de hele dag thuis te werken en dus stapt ze af en toe op de fiets voor een anderhalvemeter-reuzenslalom tussen de andere fietsers door. Maar het voelt als spijbelen, zegt ze, als ze een uurtje niet achter de laptop zit. Ze vertelt me hoe ze eerder die dag net op haar fiets wilde stappen toen ze een berichtje kreeg 'kunnen we even bellen?' Zie je wel, betrapt!

Dat thuiswerken gaat overigens prima. 'Ik ben in één klap twee generaties opgeschoven qua digitale vaardigheden', zegt ze. Ik geloof het direct, al moet ik ook grinniken als ik vlog nummer 8 kijk (de paaseditie), die halverwege de afrondende woorden opeens stopt. Oeps. Naja, geeft niet. Dit is precies hoe

het is: geen opsmuk, geen overbodige handelingen, gewoon doen wat nodig is, in je kloffie, met de steeds langer wordende krulletjes in je nek.

Lia, je bent een hele goede kapitein op ons schip. Samen met je maten. En aan alle andere collega's: jullie zijn een prachtig schip! Ik sta met gepaste tegenzin aan wal, trots te zijn dat ik jullie collega ben.

Meer artikelen over de thema's met trefwoorden:

Thema's: [Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®](#), [Ken je collega's!](#)